

καὶ πολλάκις ἔτι πρό, ἐν ᾧ αἱ ὁδοὶ εἰσι βεβυθισμέναι εἰς σκοτίαν, ἀκούεται ἡ φωνή: Σαλέπι! . . Ζεστό! . . καὶ διέρχεται ὁ σαλεπτιῆς διὰ τῆς μιᾶς χειρὸς κρατῶν τὸ γιουμουμί μετὰ τοῦ ὑψηροσμένου πυραύνου, καὶ διὰ τῆς ἐτέρας μικρὸν φανὸν καὶ τὸ ἐκ λευκοσιδήρου καρτάλι (ποτηριοθήκη), ὅπερ ἐνίοτε φέρει ἐξωσμένον περὶ τὴν ὀσφὺν δίκην σελαχίου, παραρτῶν καὶ ὀρμαθὸν κουλουριῶν.

Γέρων τις, οὗ τὰ βλέφαρα ἀποφεύγει ὁ ὕπνος, φοιτητής, ὃν ἤδη ἀφύπνισε τὸ ἐξυπνητήριόν του, διότι εὕσκεται

δὲ πέραν, εἰς τὸ χωρίον των, τοὺς ἀναμένει νεαρὰ ἴσως γυνὴ κατατρυχομένη ὑπὸ τῆς ἐνδείας, πεινώσα ἀγάπην, ριγούσα ἐν τῇ ἀπομονώσει, χήρα ἧς ὁ σύζυγος ἀντὶ νὰ εἶνε ὑπὸ τὸ χῶμα εἶνε ἐν Ἀθήναις. Ὁ ἄνθρωπος οὗτος, ἡ γυνὴ ἐκείνη δύνανται μόνοι νὰ ἐννοήσωσι τὴν ξενητείαν, ἣν μετὰ τόσου πόνου περιγράφει ἡ δημοτικὴ μας ποίησις:

Νυστάζουν τὰ ματάκια μου, νυστάζουν τὰ καῦμένα
Νίτσα μου, ἔλα πλάγασε κοντά μου ἀκόμ' ἀπόψε
Νὰ σὲ χορτάσω φίλημα, νὰ σὲ χορτάσω λόγια

ΟΧΛΗΡΑ ΣΥΝΟΔΙΑ.

Κατὰ τὴν ἐλαιογραφίαν τοῦ Μάξ Λέβλινγκ.

εἰς τὴν φοβερὰν παραμονὴν τῶν ἐξετάσεων, ἀνοίγουσι τὸ παράθυρον καὶ τὸν καλοῦσι· ὀπωροπώλης τις ἐπὶ ὄνου κομίζων ἐξ ἀπομεμακρυσμένου λαχανοκήπου λαχανικὰ εἰς τὴν ἀγοράν, σταματᾷ αὐτόν καὶ πίνει ἐν σαλέπιον ὅπως θερμανθῇ.

Τὸν χειμῶνα ἐπιστρέφοντες ὄρθριοι ἐκ χοροῦ, ἐγκεκορδυλημένοι εἰς βαρεῖς ἐπενδύτας, ἐν ᾧ παγεραὶ ῥίπαι τοῦ ἀνέμου μαστίζουσι τὸ πρόσωπόν μας, συναντῶμεν τὸν σαλεπτιῆν· ἑναυλα δ' ἔχοντες εἰς τὸ ὄψα τὰ γοργὰ μέλη τοῦ Στράους καὶ πλήρες ἔτι τὸ βλέμμα ὠραίων μειδιαιμάτων καὶ πλαστικῶν στάσεων περικαλλῶν σωμάτων, περιβεβλημένοι ἔτι ὑπὸ τῆς ἀτμοσφαίρας τῆς εὐζωίας καὶ τῆς ἡδυπαθείας αἰσθανόμεθα ζωηρότερον τὴν βασανισμένην ζωὴν τῶν ἀνθρώπων τούτων, οἵτινες οὔτε ὕπνον χορταίνουσιν οὔτε ἄρτον, κακουχοῦνται δ' ἐν ῥυπαρίᾳ δι' ὀλίγα κερμάτια. Ἐκεῖ

Γιατ' ἐγὼ σύνταχ' αὐριο τῶχῳ γιὰ νὰ μισέψω
Νὰ τρέξω κάμπους καὶ βουνά, λαγαρία καὶ ποτάμια
Κ' ὁ θεὸς τὸ ξέρει, Νίτσα μου, ἂν θὰ ματαῖδωθοῦμε.

Τρίων μερῶν νιόνυφ καὶ ἄντρας τῆς πάει 'στὰ ξένα.
Δώδεκα χρόνους ἔκαμε 'στῆς ξενητείας τὰ μέρη.
Κ' ἡ δόλια ἐμυριολόγαγε, πικρὰ μυριολογάει.
„Τί νὰ σοῦ στείλω, ξένη μου, τί νὰ σοῦ προβοδήσω;
Νὰ στείλω μῆλο, σέπεται, κυδῶνι μαραγκιάζει
Νὰ στείλω μοσκοστάφυλο κ' ἐκεῖνο σταφιδιάζει.
Σηκόνουμαι τὴν χαρραγὴ, σηκόνουμ' ἀπ' τὸν ὕπνο
Βγαίνω 'στὴν πόρτα τοῦ σπιτιοῦ, τηράζω ὁλόγουρά μου
Καὶ βλέπω ταῖς γειτόνισσας μὲ τὸ παιδί 'στὰ χέρια.
Μ' ἐπῆρε τὸ παράπονο καὶ ἀρχίνησα νὰ κλαίω.
Γυρίζω πίσω θλίβοντας, σφογγίζοντας τὰ δάκρυα.
Βαρέθηκ' ἡ καρδοῦλά μου, μπιζέρισ' ἡ ψυχὴ μου
Χωρὶς ἄνδρα 'στὴν ἀγκαλιά, χωρὶς παιδί 'στὰ χέρια